

Οσιακές Μορφές της εν Ρουμανία Εκκλησίας Ο πατήρ Βενέδικτος

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στα χρόνια 1943-44 ευρισκόμεθα στη μονή του αγίου Ανθίμου Βουκουρεστίου, όταν στην αδελφότητα ήλθε ένας νέος αρχιμανδρίτης, για τον οποίο ελέγετο ότι είχε κάνει λαμπρές σπουδές στη Δύση, στο Στρασβούργο, και τώρα ετοιμάζεται να δώσει για έγκριση στη θεολογική σχολή του πανεπιστημίου του Βουκουρεστίου τη θεολογική του διατριβή. Ήτο ο π. Βενέδικτος Γκίους.

Με το μέσο ανάστημά του, τα ολιγοστά γένεια του, ντυμένος ταπεινά, ελάμβανε μέρος τακτικά στις ιερές Ακολουθίες της Μονής. Έψαλλε στο αναλόγιο, είχε μια μελωδική φωνή, θερμή, και ένα είδος ψαλμωδίας που σου τραβούσε την προσοχή. Ακόμη και τις απλές απαντήσεις στην Εκτενή Δέηση, δηλαδή: «Κύριε ελέησον», και «Παράσχου, Κύριε», τις έψαλλε με μια τέτοια απόδοσι που έδειχνε την ευλάβεια και την ταπείνωσί του.

Η διακονία στο Ιερό Βήμα ήτο συγκινητική. Σου κρατούσε έντονα την προσοχή και

σου μετέδιδε την ευλάβειά του, ενώ τα κηρύγματά του στου προκαλούσαν μια βαθιά ψυχική κατάνυξι. Με τα ωραία του λόγια, με τη διαπεραστική απαγγελία του, με το βάθος των θεολογικών και πνευματικών νοημάτων του σου προκαλούσε αισθήματα για μια θερμή κοινωνία με το Χριστό. Μου έμεινε ανεξίτηλη στη μνήμη μου η θεολογική ανάλυσις από το κήρυγμα της Κυριακής της Μελλούσης Κρίσεως: «Έσφαλα, έλεγε, εάν, βλέποντας την τιμή την οποία δίνει ο Θεός στην ελεημοσύνη, ενόμισα ότι όλα τα άλλα καλά έργα -το μαρτύριο, η προσευχή, οι κόποι για την απόκτησι των αρετών- θα περάσουν απαρατήρητα. Όλα θα εξετασθούν και θα ανταμειφθούν. Αλλά πολύ μεγάλη τιμή, δοσμένη σε μερικά απλά έργα, κρύβει ο Θεός στο μυστήριο της μεγάλης συγκαταβάσεως και αγάπης Του για τον άνθρωπο. Αυτή η αντιπροσωπευτική τιμή για σωτηρία προσφέρεται στον άνθρωπο, ο οποίος, επειδή μένει στον κόσμο, να μη λέγη ότι δεν ημπορεί να σωθή και ότι δεν ευρίσκεται άνθρωπος στην γη, ο οποίος να μη μπορεί να επιτελέση παρόμοια έργα ελεημοσύνης».

Μια τέτοια παρουσία δεν μπορεί να μείνη απαρατήρητη. Οι Χριστιανοί που ήρχοντο στη μονή του αγίου Ανθίμου, ο διανοητικός κόσμος του Βουκουρεστίου και ιδιαίτερα η φοιτητική νεολαία, τον αναζητούσαν να τον γνωρίσουν και να ζητήσουν τις συμβουλές του. Ήτο μία επιφανής παρουσία στη χριστιανική κίνησι: «Το αναμμένο πυρ». Στενός συνεργάτης του πατρός Δανιήλ (Θεοδώρου Σάντου), φίλος και πνευματικός της οικογενείας του πανεπιστημιακού καθηγητού Αλεξάνδρου Μυρονέσκου, πατήρ πνευματικός του πολυτάλαντου και κατόπιν καθηγητού πανεπιστημίου, Ανδρέα Σκρίμα. Ήτο φυσικό, η διεύθυνσις του Πατριαρχείου να επιδιώξη και αξιοποιήση πλήρως την προσωπικότητα του π. Βενεδίκτου. Έτσι διωρίσθηκε λειτουργός και ιεροκήρυξ του πατριαρχικού καθεδρικού ναού, βοηθός του καθηγητού π. Δημητρίου Στανιλοάε στην έδρα της Ασκητικής και Μυστικής Θεολογίας της Θεολογικής Σχολής Βουκουρεστίου, πατριαρχικός επίτροπος, εκλεγμένος επίσκοπος για την επαρχία Χοτίνου και καθηγητής στην εκκλησιαστική μοναχική σχολή της μονής Τσερνίκα.

Αλλά εκείνο τον καιρό, στον οποίο το κομμουνιστικό κόμμα ευρισκόταν στις δόξες του, το πρόσωπο του π. Βενεδίκτου εμφανίσθηκε σαν ένα σώμα ξένο, σαν μία πέτρα σκανδάλου. Δεν ήτο αρεστή στους μεγάλους εκείνου του καιρού η πολιτική του όντως πολιτικού της αγίας του Χριστού Εκκλησίας, π. Βενεδίκτου. Μπορούσε να είναι άξιος καθηγητής της θεολογίας και δεν ήτο. Μπορούσε να είναι επίσκοπος ή μητροπολίτης και δεν έγινε.

Κάποιο βραδινό βρισκόμασταν μαζί στη Γραμματεία της Ιεράς Συνόδου, που είναι πλησίον της μονής του αγίου Ανθίμου, όταν ένα αυτοκίνητο ήλθε βιαστικά, πήρε τον π. Βενέδικτο και πήγε στο Πατριαρχείο, στην αίθουσα των βουλευτών, όπου

είχε εκλεγεί με πλειοψηφία επίσκοπος Χοτίνου. Εκείνος ευχαρίστησε τους εκλέκτορές του, οι οποίοι τον χειροκροτούσαν αδιάκοπα. Αλλά η δεύτερη σύναξις των εκλεκτόρων έμεινε άναυδη, μπροστά στην παραίτησι του π. Βενέδικτου, η οποία εγκρίθηκε και από την κομμουνιστική κυβέρνηση.

Ούτε βοηθός επίσκοπος δέχθηκε να γίνει ο π. Βενέδικτος. Μια τέτοια προσωπικότης δεν μπορούσε να μείνη και χωρίς δραστηριότητες στην πρωτεύουσα. Εστάλη καθηγητής της εκκλησιαστικής σχολής στη μονή Νεάμτς Μολδαβίας. Οι πρώην μαθητές του από το Νεάμτς, μεταξύ των οποίων είχαν μερικοί γίνει επίσκοποι, τον ενθουμούνται με θαυμασμό και καύχησι που τον είχαν καθηγητή τους στη σχολή. Μ' αυτή την ποιότητα της ζωής του, και την πρακτική στη μοναχική του ζωή, ο π. Βενέδικτος κατήρτισε μία αληθινή πραγματεία, σαν οδηγό για την αναδιοργάνωσι της μοναχικής ζωής, εγχειρίδιο το οποίο είθε να αξιοποιηθή και να γίνει γνωστό στο ρουμανικό μας μοναχισμό των καιρών μας.

«Όλη η μοναχική ζωή -σημειώνει στην παραπάνω εργασία- είναι υπακοή και προσευχή, προσευχή και υπακοή. Οι εποχές κρίσεως του μοναχισμού είναι ένα πρόβλημα προσευχής και υπακοής. Επομένως, αναγέννησις του μοναχισμού σημαίνει επιστροφή στο θεμέλιο αυτών των πρωταρχικών αρετών της μοναχικής ζωής».

Μαζί με τον π. Βενέδικτο συνεργάσθηκαν γι' αυτή την προσπάθεια και οι πατέρες Δανιήλ και Ανδρέας. Ο δεύτερος ήτο ο καλύτερος εισηγητής για τη διοργάνωσι της μοναχικής μας ζωής. Η εργασία αυτή τυπώθηκε στον καιρό της πατριαρχείας του πατριάρχου Ιουστινιανού. Παράλληλα με τα μαθήματα της εκκλησιαστικής σχολής, τις εορτές και Κυριακές, ο π. Βενέδικτος λειτουργούσε και εκήρυττε στη μεγάλη εκκλησία. Ακόμη, με εντολή της μονής Τσερνίκα, απηύθυνε λόγον πνευματικό προς τους πατέρες της αδελφότητος στις συνάξεις το βράδυ κάθε Κυριακής, λόγω που τον περίμεναν με πολλή λαχτάρα οι μοναχοί της μονής.

Ήλθε κατόπιν ο καιρός των δυσκόλων δοκιμασιών. Μετά από πέντε χρόνια μεγάλων ταλαιπωριών στις φυλακές, ο π. Βενέδικτος, επανήλθε σαν λειτουργός στον καθεδρικό ναό του Βουκουρεστίου, απ' όπου ανεχώρησε για τη μονή του αγίου Καλλινίκου Τσερνίκας, όπου συνέχισε να εργάζεται ως πνευματικός. Ιδιαίτερα προετοιμάσθηκε για το μεγάλο ταξίδι του, για τη συνάντησι με τον Κύριο της δόξης Ιησού Χριστό, τον οποίο ηγάπησε με όλη του την καρδιά και τον υπηρέτησε με όλα τα χαρίσματά του.

Παράμεινε στο νου μου σαν μια τέλεια εικόνα ενός ορθοδόξου μοναχού. Ο άγιος

Μάξιμος ο Ομολογητής διδάσκει ότι, για την εκπλήρωσι της πνευματικής τελειώσεως, δύο έργα είναι απολύτως αναγκαία: η πνευματική γνώσις και η

πράξις. Ο π. Βενέδικτος τα είχε πλήρως και τα δύο: υψηλή πνευματική θεολογική γνώσι, αλλά και πνευματικό βίωμα με ευλάβεια, αγάπη και ταπείνωσι.

Εικόνες Πραότητος

Γέροντος Πετρωνίου Τανάσε

Εκδόσεις Ορθόδοξος Κυψέλη

Πηγή: impantokratoros.gr